

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΔΕΛΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ελλάδι, ετησία Δρ. 6
» » εξαμήνιος » 4
Εξωτερικού ετησία Φρ. 10
» » εξαμήνιος » 6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σπουδαία δήλωσις υπό της Διευθύνσεως.— Ο αερόλιθος του Όσχάνσκ (μετά εικόνας), υπό Φ. Π.— Χρόνου περίσσειμα, Αποδεχθώμεν τήν ὀλίγησαν, (συνέχεια καὶ τέλος), υπό Ι. Δ. Καλ.— Τό χαρτοπαίγνιον (μετά εικόνων), υπό Ἀστέρος.— Ἐρωσ παράκαιρος, διήγημα πρωτότυπον (συνέχεια), υπό Ροῦ.— Οἱ δριμύτατοι χειμῶνες.— Αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ Κόχ περί τῆς συνθέσεώς του υπό Π.— Νέα ἐπιφυλλίς τῆς «Φύσεως».— Ἡ μεσημβρινός Ἀστὴρ.— Δίνιγματα.— Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως».

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Φύσεως».

Εἰς τὸ μεθελόμενον ἡμῶν φύλλον θέλομεν δημοσιεῦσαι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, καὶ τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας οὓς ἤδη ἐπιρμηθεύθημεν, συνωδᾶ τῷ προγράμματι ἡμῶν, διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν πληρωσάτων ἐτησίαν συνδρομῆν των γενησομένης προσεχεῖς κληρώσεις. Τῆν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν γενήσεται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν, ἢ κλήρωσις τῶν ἀριθμῶν τούτων, οἵτινες θὰ τύχωσιν εἰς 25 ἐκ τῶν πληρωσάτων συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως». Ὅσοι ἐκ τῶν Κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ παρενθῶσιν, δύναται νὰ προσέλθωσιν ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ἐν ᾧρα ἐγκαίρως ὀρισθησομένη, ὅπως ἰδίῳις ὕμμασιν ἀντιληφθῶσι τῆς κληρώσεως. Προσεχῶς δὲ θέλομεν δημοσιεῦσαι καὶ κληρώσει καὶ τοὺς ἑτέροους 25 ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας».

Τὰ ὄνματα τῶν κερδησόντων τὰ ἀνωτέρω λαχεῖα θέλομεν ἐπίσης δημοσιεῦσαι εἰς τὸ μετὰ τὴν γενησομένην ταύτην κλήρωσιν φύλλον, καὶ κρατήσῃ ἐνημέρους διὰ τῆς «Φύσεως» τοὺς συνδρομητὰς μας καθ' ἑλὴν τὴν ἐκδόθῃσιν τῶν ἐν λόγῳ λαχείων, εὐχόμενοι ἵνα κερδήσωσιν. Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ λησμορηθῇ, ὅτι 20% ἐκ τῶν κερδῶν προυπελογίσθησαν ὑπὲρ τῆς «Φύσεως».

Τοῖς καθυστεροῦσι ἐτι τὴν συνδρομὴν των.

Ἦδη καὶ μὴ ἀναγκαῖα ὑπόμνησις πρὸς τοὺς μὴ καταβαλόντας ἐτι τὴν συνδρομὴν των.

Ὅτε δίκαιον εἶναι, ὅτε λογικόν, ὅτε φρόνιμον, νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ καθυστεροῦντες ἐτι τὴν συνδρομὴν των εἰς τὰς παρεχόμενας δωρεὰς ὑπὸ τῆς «Φύσεως» ὑπὲρ τῶν τόσων προθύμως, εὐγενῶς καὶ ἐγκαρδίως ὑποστηριζάντων καὶ υποστηριζόντων τὸ ἡμέτερον ἔργον καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀγῶνας, ἦτοι ὑπὲρ περιοδικοῦ συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα τοσοῦτον ἐξετιμήθη διὰ τε τὸν τερπνόν, χρήσιμον καὶ διδακτικὸν αὐτοῦ σκοπόν, ὥστε ἀθρομῆτως ἐνεγράφησαν 2000 συνδρομηταί.

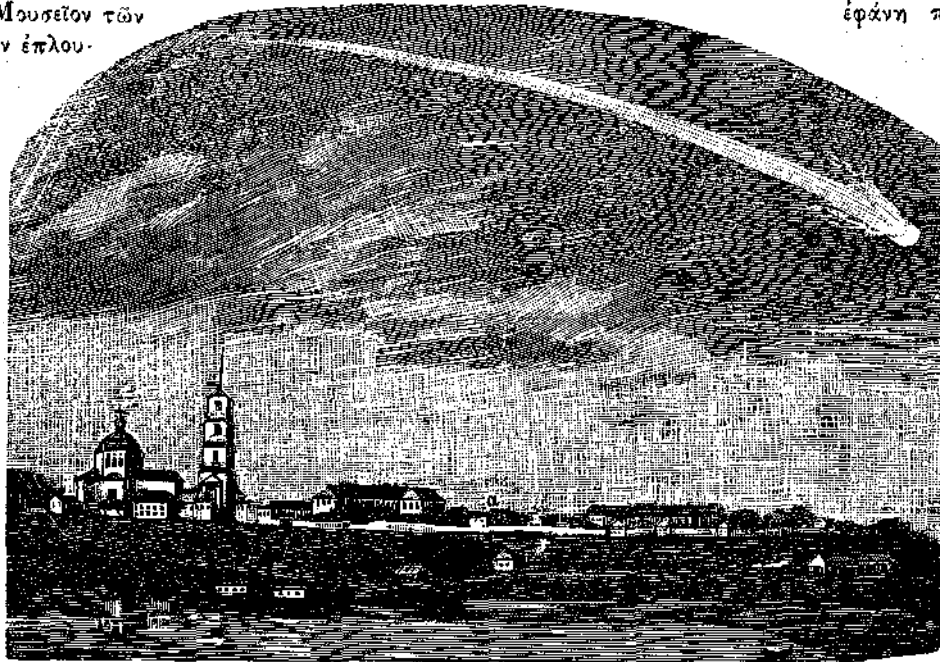
Κατὰ συνέπειαν διὰ τελευταίαν φορὰν λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἑνεκα λόγων ἴσως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως των καθυστεροῦντας ἐτι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστελλωσιν αὐτὴν ἀμίως, διότι ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου θ' ἀπικλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ θὰ διακοπῇ συνάμα καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλον, καθὼτι ἀρχομένων τῶν κληρώσεων, πάντες οἱ ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὶ θὰ ἐκκαθαρισθῶσι πλέον. Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς Κυρίους τούτους νὰ μὴν ἀμελήσωσι, διότι οὐδόλως ἀπίθανον, εὐτελής τις συνδρομὴ νὰ γίνῃ πρόξενος μεγάλου καὶ ἀπροσδοκίτου κέρδους.

Ἡ Διεύθυνσις

Ο ΑΕΡΟΛΙΘΟΣ ΤΟΥ ΟΣΧΑΝΣΚ

Τὸ ἐν Παρισίοις Μουσεῖον τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἐπλουτίσθη ἐσχάτως ὑπὸ περιέργου μετεωρίτου, ἢτοι λίθου πεσόντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὗ τὰ φαινόμενα, τὰ προηγθέντα τῆς πτώσεώς του, ὡς καὶ ὁ χαρακτήρ των συστατικῶν του εἶναι πολὺ περιεργα καὶ ἐνδιαφέροντα καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψίν.

Ἡ βολὴ ἐξ ἧς ὁ λίθος αὗτος ἐπεσεν εἰς τὴν γῆν, ἐθεάθη ἀπὸ εὐρείας ἐδαφικῆς περιφερείας ἐν τῷ ὀρίζοντι

Ἡ πτώσις τοῦ μετεωρίτου ἐν Όσχάνσκ τῆς Ρωσσίας.

τῆς Ρωσσίας, τῇ 18)30 Αὐγούστου 1887, ἀφ' ἧς μάρτυρες ἀξιοπίστοι ἐπιστοποίησαν τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον.

Αἱ περιπτώσεις τῆς πτώσεώς του συνέβησαν ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιεργούς συνθήκας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὀρίζοντι τοῦ Πέρμ καὶ τοῦ Όσχάνσκ, κατὰ τὸ λέγειν ἐνὸς χωρικοῦ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἐφάνη πρὸς τὴν μεσημβρίαν

καὶ ἡμίσειαν, ἐν μέσῳ καθαρωτάτου οὐρανοῦ, βολὴς πυρροφλεγῆς, σχεδὸν ὀριζοντίως, διατρέχουσα καὶ διαχέουσα κερανοῦς ἐν τῇ πορείᾳ τῆς, καὶ ταυτοχρόνως ἠκούσθησαν ἐκπυροσκοπότησεις ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰς τῶν πυροβόλων μᾶλλον ἢ πρὸς τὸν κρότον τῶν κεραυνῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ κατέπιπεν ἐπὶ τοῦ ἰδάφους βροχὴ διαπύρων λίθων, αἵτινες ψυχραίνόμενοι ἐγένοντο μέλανες, καὶ

ἐβυθίζοντο εἰς τὸ ἔδαφος. Οἱ λίθοι αὗτοι ἦσαν πολυάριθμοι καὶ ἐζύγιζον ἀπὸ 1 μέχρι 330 χιλιogramμων. Βεβαίως πᾶς τις ἐνναεῖ τὸν τρόπον καὶ τοὺς πλασθέντας μύθους, οὓς τοσοῦτον ἔκτακτον φαινόμενον ἐγέννησε παρὰ τῷ λαῷ.

Καθηγητής τις τῆς ἱερατικῆς σχολῆς τοῦ Πέρυ, ὁ κ. Σελβανῶφ, περιέγραψε τὸ θαυμάσιον φυσικὸν γεγονός, οὕτως παρατιθέμεθα τὴν εἰκόνα ἔναντι, ὡς ἀκολουθῶς.

Τῆ 18 Αὐγούστου, ὀλίγον πρὸ τῆς μίας ὥρας μετὰ μεσημβρίας ἐπέρησαν εἰς τὴν σχολὴν. Ὁ καιρὸς ἦτον εὖθις, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ μικρῶν χιονοειδῶν νεφῶν. Μόλις δὲ ἔθετον τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τοῦ καταστήματος, οἱ ὀφθαλμοί μου τυχαίως στραφέντες πρὸς νότον, συνήντησαν λαμπρὸν οὐράνιον σῶμα, ὁμοιάζον πρὸς διάττοντα ἀστέρα ἢ μᾶλλον πρὸς πετυρακτωμένην σιδηρᾶν σφαῖραν βαίνουσαν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, καὶ πρὸς διέθυναν σχεδὸν ὀριζοντεῖαν ἢ μᾶλλον ἐλαφρῶς κλίνουσαν πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸ μετέωρον τοῦτο δὲν ἐπέφερε ἐν τῇ πορείᾳ του μεγαλειότερον ἀποτέλεσμα τοῦ κοινοῦ πυραύλου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἠδυνάτο τις νὰ ἐκλάβη κατ' ἀρχὰς ὡς τοιοῦτον αὐτό. Ἐν τούτοις ἔβαινεν πολὺ ταχύτερον, καὶ ἠκολούθησα τὴν βολίδα ἐπὶ δύο ἕως τρία δευτερόλεπτα. Ὅπισθεν αὐτῆς ἄφινε γραμμὴν φωτεινὴν, ἣτις ὄμως βαθμηδὸν διελύετο».

Τὸ πλείστον μέρος τῶν ἀερολίθων οἵτινες κατέπεσον εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ μετεωρίτου τοῦτου φυσικῶς ἀπωλέσθησαν, διασπαρέντες καὶ χωσθέντες τῆδε κάκεισε εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐν τούτοις περισυνελέγησαν ἕξ, ἐξ ὧν πέντε ἐν Ὀσχάναξ, καὶ εἰς ἐν Ταβῶρ. Ἐν ταῖς χώραις ταύταις πολλοὶ αὐτόπται μάρτυρες ἐπιστοποίησαν τὴν πτῶσιν αὐτῶν.

Ὁ κ. Ναζιμπὲν εὐρίσκατο ἐν τῇ ὁδῷ τῆ ἀγούσης εἰς Ὀσχάναξ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀερολίθος ἔπεσε καὶ ἦκουσε τὸν κρότον τῆς πτῶσεως. Ἦμισυ δὲ λεπτόν τῆς ὥρας μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ κρότου τοῦτου, εἶδε πύπτοντα φαῖόν λίθον, συρίζοντα εἰς τὸν ἀέρα ὡς σφαῖραν πυροβόλου. Ἐργάται τινες μάλιστα ἐτρέξαν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς πτῶσεως, καὶ ὄντως εὖρον τὸν ἀερολίθον εἰς τὸ βάθος προσφάτου ὄπῃς 50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου περίπου γενομένης ἐν τῷ ἐδάφει. Εἶχε μέγεθος κεφαλῆς παιδὸς καὶ διητηρεῖτο ἐπὶ πετυρακτωμένην. Ἐφερε δὲ βῆρος 1 χιλιογρ. καὶ 790.

Ἐν Ταβῶρ, διηγούονται, ὅτι ἡ πτῶσις ἐγένετο ὡς ἀκολουθῶς. Διάφοροι κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου, ἐκπλαγέντες ὑπὸ τῶν ἐκπυροσκορηθέντων καὶ τῶν θρονῶν, ὑψώσαν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον τὴν βολίδα ἐρυθρῶν χρωμάτων ἀκολουθουμένην ὑπὸ λευκοῦ καπνοῦ, μετακινουμένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ διαχέουσαν ὀσμὴν θείου. Ὁ μετεωρίτης διήλθεν ἄνω τῆς κεφαλῆς των εἰς διακόσια περίπου μέτρα· εἰς δὲ ἐκ τῶν χωρικῶν, ὅστις εἶχεν ἀνάβῃ ἐπὶ τινας μυλόπετρας ἔρριφθῆ κατὰ γῆς ὅπῃ τῆς δίνης τοῦ ἀέρος. Εἰς τὸ σημεῖον τῆς πτώσεως τοῦ εὐρέθη ὄπῃ 4 μ. 20 ἐκατ. βάθος καὶ 2 μ. 10 πλάτους. Ὁ ἀερολίθος οὗτος ἦτο λίαν διάπυρος καὶ δὲν ἠδυνήθησαν ἀμέσως νάτον ἐξαγάγωσιν ἐκείθεν, ἀλλὰ ἐπανῆλθον τὴν ἐπιούσαν καὶ τὸν ἀνέσυραν κατὰ τεμάχια ζυγίζοντα 98 χιλιογράμματα τὸ ἓν, καὶ τὰ ἕτερα ἀπὸ 100 μέχρις 11 χιλιογράμμων. Ἐπειδὴ δὲ εὖρον καὶ πολλὰ ἄλλα λείψανα αὐτῶν, ὑπολογίζεται τὸ ὅλικόν αὐτοῦ βῆρος εἰς 328 χιλιογράμματα.

Ἐκ τῶν ληφθειῶν παρὰ τῶν αὐτόπτων μαρτύρων πληροφοριῶν ἐξάχεται, ὅτι ἡ βολῆς αὕτη ἐκίνητο ἀπὸ 10—15 μοίρας ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς παρατηρήσεως μέχρι τοῦ πεδίου τῆς πτῶσεως ἐσηματίστη γωνία 55 βαθμῶν περίπου ἐπὶ τοῦ ὀριζοντος.

Ἐπίσης καὶ ἕτεροί τις ἀερολίθος ἔπεσεν ἐν τῷ ποταμῷ Κάμα, ὅστις ρεῖ εἰς τὸ Ταβῶρ, καὶ ὃν δὲν ἐπανεῦρον. Εἰς ἀγροφυλάξ, ὅστις παρεῦρε θὲν εἰς τὴν πτώσιν του διηγείται, ὅτι ἡ γῆ ἐσεισθη, καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἀφου ἀνυψώθη ἐφ' ἱκανόν, ἔβραζεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν πτώσιν του, καὶ ὅτι μία ἀγέλη 50—60 ἵππων, οἵτινες ἔπινον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔπινον χαμαὶ ὑπὸ τῆς δίνης τοῦ ἀέρος. Ἐνώσαντες δὲ τὰ διάφορα περισυλλεγμένα τεμάχια τοῦ καταπεσόντος λίθου ἐν Ταβῶρ, εἶδον, ὅτι οὗτος ἀπέτελε σχῆμα πολυέδρου με γωνίας πολὺ ἀμβλείας καὶ πλευρὰς ἐπισφαιρικῶς ὀμαλάς. Πανταχόθεν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τοῦ κοινοῦ μελανοῦ φλοιοῦ, οὔτινος τὸ πάχος ἐξικνέτο ἄχρι 6—12 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

Γενομένης χημικῆς καὶ μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως ἐν πάσῃ λεπτομερίᾳ τοῦ ἀερολίθου τοῦτου, ἐξήχηθη ὅτι, ὁ μετεωρίτης τοῦ Ὀσχάναξ ἀνήκει εἰς τὸν λιθολογικὸν γωνιόκοκκον (bré-chifforme) τύπον, τὸν πρὸ εἰκοσαετίας περιγραφέντα ὑπὸ τοῦ Στατιστικοῦ Μενιὰ καὶ κληθεῖσα καρελλέτηρ, εἰς ὃν ἀνήκουσιν μετὰ τῶν ἄλλων, οἱ καταπεσόντες μετεωρίται Bañe τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1842, τοῦ Assam (Ἰνδία) τῷ 1846, τοῦ Canellas (Ἰσπανία) τῆς 14 Μαΐου 1861, τοῦ Fad-Chair (Ἀλγερία) τῆς 16 Αὐγούστου 1876.

Ἐκ τῆς πολυπλοκῆς δὲ συνθέσεως τοῦ μετεωρίτου λίθου τοῦ Ὀσχάναξ, ἐπιβεβαιούται διὰ τοῦ καταφανεστάτου τρόπου, καὶ διαφωτίζεται ἡ ἐπιστήμη, ὅτι οἱ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πύπτοντες οὔτοι λίθοι εἰσὶ πολυσύνθετοι, ἀποτελούμενοι ἐξ ὄγκων διαφόρων βραχωδῶν λίθων συνηνωμένων καὶ ἐπιπροσθεθημένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ, καὶ ὅτι ἐν τῷ κενῷ, ἔθθα οἱ οὐράνιοι οὔτοι λίθοι σχηματίζονται, ὑπάρχουσι γενικαί γεωλογικαὶ συνθήκαι ἀνάλογοι τῶν ἐν τῇ γῇ ὑφισταμένων. Τὸ δὲ σύνολον τῶν κτηθειῶν μέρους τῶν γνώσεων περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτου, ἀποκαθίσταται μεγαλοπρεπῆ τινὰ ἐπιστήμην; ἣτις ὑπὸ τὸ ὄνομα Συγκριτικῆ Γεωλογίας (Geologie comparée), συνδέει στενῶς ἀλλήλας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰς συγγέρῃ, τὴν γεωλογίαν καὶ τὴν φυσικὴν ἀστρονομίαν, ἣτοι τὴν γῆιν καὶ τὴν οὐρανίαν ἐπιστήμην. Φ. Π.

ΧΡΟΝΙΟΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ

ΑΠΟΔΕΧΘΟΜΕΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

(Συνέχεια)

Ε'

Καταδειχθέντος τοῦ ἐσφαλμένου τῆς ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν χρονολογίας¹, στρέψωμεν ἤδη τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος: Διατί, ἀφοῦ κατανοοῦμεν τὴν ὀρθότητα τοῦ Γρηγοριανοῦ, δὲν πευδόμεν εἰς διορθώσιν τοῦτου;

Δύο προβάλλοντα κυρίως δυσχέριαι² μία ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἑτέρα συντηρητικῆ, πρὸς ἀποφυγὴν δῆθεν τῆς συγχύσεως, ἣτις ἐκ τῆς διορθώσεως ἢ ἠδυνάτου πιθανῶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν ταῖς μετὰ τῶν ἑξῆς ἡμετέροις συναλλαγαῖς. Ἀμφότεραι ὄμως εἰσὶν ἀβάσιμοι. Καὶ α') ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Νομίζεται ὅτι δὲν δύναται ἄνευ συγχλήσεως Οἰκουμενικῆς συνόδου ἢ ἐκκλησίας νὰ ἐπιενέγκῃ τὴν νῦν παρεπιπομένην διορθώσιν. Ἡ ἰδέα αὕτη θὰ ἦτο βεβαίως ὑποστηρικτή, εἰάν προέκυτετο περὶ ζητήματος καθαρῶς θρησκευτικοῦ, δυναμένου νὰ τρώσῃ βαθέως τὴν πίστιν ἢ τὰ δόγματα. Ἀλλὰ προκειμένης χρονολογικῆς ἀπλῶς διορθώσεως, οὐδὲ συνενόησις κἀν ἀπαιτεῖται μετὰ τῶν Πατριαρχειῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθότι ἡ ἐκκλησία τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος εἶναι αὐτοκέφαλος, μηδὲ ὄμως ἐξαρτωμένη ἀπ' αὐτῶν, ὡς διατελεῖ καὶ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἐπιεμβάσεως. Ἡ διορθῶσις τοῦ ἡμερολογίου καλὸν βεβαίως εἶναι νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ κοινοῦ τῇ συνεννοήσει καὶ ἀποδοχῇ ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχειῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῶν ὁμοδόξων λαῶν Ρωσίας, Σερβίας, Μαυροβουνίου, Ρωμουνίας καὶ Βουλγαρίας, χάριν τυπικῆς τάξεως³ ἢ συναίνεσις των ὁμως δὲν εἶναι καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνεῖ.

Καὶ ἕτερον ἠγέρθη ζήτημα, πῶς θὰ κανονισθῶσι τὰ τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡ σπουδαιότης εἶναι ἀνεμώλιος. Ἐκν ὑπερπηθήσωμεν, λέγουν, τὰς 12 ἡμέρας, θὰ

1 Ἀπορροῦται: σελ. 305 (σὴλ. 6' 18), 3 ἀνεὶ 5 (στ. 23), 10 ἀνεὶ 12, διακανόνισιν ἀντὶ διορθώσιν (στ. 31) ν' ἀφῆται τὰς 10 ἀνεὶ νὰ ἀφῆται τὰς 12, σελ. 306 (στ. 47) ἀνεμώλιος ἀντὶ ἀνεμώλιος (στ. 55) ἀνεμώλιος. ἀντὶ ἀνεμώλιος: ἵνα δὲ μὴ τυχόν ἐκ τοῦ παραδείγματος, ὅπερ ἐφέραμεν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποπέψεως ἐπὶ Γρηγορίου τῶν περισσευούτων ἡμερῶν ἀνυπερπλέοντες 12 ἡμέρας, ὡς δέον ἡμεῖς σημεῖον, καὶ ἔνεκεν ἀταξίας τινος περὶ τὴν στοιχειοθέτησιν νομισθῇ, ὅτι 12 ἀπεκόφησιν ὁ Γρηγόριος ἡμέρας, σημειωμένην φέει, ἐπὶ ἐπὶ Γρ. τὸ περισσεύμα ἀνήγαγε εἰς 40 ἡμέρας, αἵτινες σήμερον ἀνήλθον εἰς 12. Τοῦτο δὲ σαφῶς ἐξήλου ἢ τεθείητα σημείωσις, ὅτι ἡ 5 Ὀκτωβρίου ἀνομάσθη 15. Ἐν τῷ παραδείγματι ἀνεφέρθησαν 12 ἡμέραι, ἵνα γένην τοῦτο καταληπτότερον.

διαταραχθῇ ὁ κανονισμὸς τῶν ἑορτῶν. Θὰ μείνου ἀνεορτάστοι 12 ἄγιοι καὶ..... ἐχάλασον ὁ κόσμος. Ἄλλ' ἀκριβῶς τὸ ζήτημα τῆς παραλείψεως συνδέεται μετὰ τὸν τρόπον τῆς ἀκρωτηριάσεως τῶν 12 ἡμερῶν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ταυτιζόμεν, μηδὲ ὅμως ὑπολαμβάνοντες ἀμάρτημα, ἀν ἡ μνήμη ἁγίων τινῶν παρέλθῃ ἐν λήθῃ δι' ἐν ἔτος. Ὡς ἐλέγηθῃ, ἐν τοῖς καθολικοῖς κράτεσιν ἢ ἀποκοπῇ τῶν 10 ἡμερῶν ἐγένετο τῷ 1851 δι' ἀποτόμου ἀποκοπῆς αὐτῶν· ἐν τῇ Σουηδία μόνον ὑπῆρξεν βαθμιαία ἢ παραλείψει, καθότι ἐπὶ 12 ἔτη ἐνηργεῖτο αὕτη, παραλειπομένης μόνον μίας ἡμέρας κατ' ἔτος. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ἀτελεῖς, σχεδὸν παιδικόν. Διότι, προκειμένου νὰ ἐπιχειρησῶμεν τὴν διορθώσιν, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἀπαξ καὶ διὰ μίας δέον νὰ ὀπισθοχωρησῶμεν, θεσιζόντες τὴν 1ην λ. Μαρτίου ὡς 13ην. Αἱ ἐν τῷ μεταξύ θὰ θεωρηθῶσιν ὡς μηδέποτε ὑπάρξασαι, ὡς πρὸς δὲ τὰς ἑορτάς, ἄς ζητήσωμεν τὴν συγγνώμην τῶν ἁγίων, ἐλπίζοντες, ὅτι μέγα ἔσται τὸ ἔλεος αὐτῶν ἐφ' ἡμᾶς, οὕτως ἀμάρτησαντας. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ εὐχερέστατος τρόπος. Ἐπρωτῶν ἄλλοτε, ἐκ σεβασμοῦ ἴσως πρὸς τὴν εἰρήνην τοῦ ἀγιολογίου καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἢ νὰ παραλείπηται ἡ 31η τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, οὔτω δὲ μετὰ παρέλευσιν 5 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ βαίνωμεν ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ τῆς προόδου μετὰ τῶν λοιπῶν ευρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ἐν τῷ ζητήματι τοῦτω τοῦλάχιστον, ἢ νὰ ἀφαιρωμέν ὅλας τὰς 31ας τῶν μηνῶν ἐπὶ δύο ἔτη, πλὴν τῆς 31ης Δεκεμβρίου, ὡς νὰ μὴ ἠδυνάμεθα καὶ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 31 Δεκεμ. νὰ παραλειψῶμεν δύο μῆνας πρὸ τῆς 6' 31 Δεκεμ. κερδίζοντες καὶ τὴν μεταβολὴν ἀπλοποιούντες.

Κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους τοῦτους οὐδεμία ἔξαιρέτεια ἑορτῇ παραλείπεται, δυνάμεθα δὲ κατὰ τὸν 6' μετὰ 3 ἔτη νὰ ἔχωμεν τὴν διορθώσιν. Ἀστεία δὲ εἶναι ἕτερα γνώμη, ὅπως παραλείπηται ἡ 29η μόνον Φεβρουαρίου τῶν δισεκτων ἐτῶν, διὰ νὰ περιμένωμεν 48 ἔτη! Ἐλπίζω αἱ θελκτικαὶ τοῦλάχιστον κυρίαὶ ἀσυμφωνήσασιν ὑπὲρ τῆς ἀποτόμου τμήσεως τῶν 12 ἡμερῶν, ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ἐλαττοῦται ἀμέσως ἡ ἡλικία των κατὰ 12 ἡμέρας, ἐνῆ ἀν περιμένωμεν 48 ἔτη, φεῦ! ἡ ἀνθρωπότης θὰ τὰς ἔχη ἀποχαιρετίσῃ διὰ παντός, τὸ δὲ δῶρον τῶν 12 ἡμερῶν ἔσται προφανῶς δῶρον ἀδωρον.— Ἐλθωμεν 6') εἰς τὸ νομικὸν μέρος. Κατὰ πόσον ἀδλονότι ἢ μεταλλαγῇ τοῦ ἡμερολογίου ἄδικτα θ' ἀφῆσῃ τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν, ἀνεπηρέαστους δὲ τὰς νομικὰς πράξεις.

ΣΤ'

Ὁ χρόνος ἐπιδόξ, ὡς γνωστόν, σπουδαίως ἐπὶ τοῦ Δικαίου διότι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἀνάγεται εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῇ βίαι τῶν χρονικῶν διαιρέσεων ὀρίζεται ἢ ἀρχῇ καὶ τὸ τέλος τῶν δικαιοπραξίῶν, ὡς σπουδαία ἀποβαίνει ἐπίσης ἢ τοῦτου πάροδος, ὅτε μὲν ὡς λόγος παραγωγικός, ὅτε δὲ ὡς ἀνατρεπτικός τῶν δικαιοπραξίῶν (χρησικτησία, ἀποδοτικὴ παραγραφὴ). Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὰς τοῦ ἡμερολογίου διαιρέσεις τοῦ χρόνου, γίγνεται καὶ ἡ τοῦ χρόνου διαιρέσις ἐν ταῖς δικαιοπραξίαις (συμβολαίοις), συναλλαγαῖς, νόμοις, βασι. διατάγμασι κλπ. Ὡσαύτως χρῆσιμὴ τὸ ἡμερολόγιον, ὡς βῆσις διὰ τὸν ὄρισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἐνηλικιότητος, τῶν προθεσμῶν πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων, ὅτε ἐφαρμολογεῖται ὁ μαθηματικὸς ὑπολογισμὸς καὶ ὄχι ὁ πολιτικὸς, καθ' ὃν ἡ ἡμέρα λογιζέται ἀδιαίρετος, ἐν οὐδὲ ὅποτε αὐτῆς σημεῖον. Ἀλλὰ διὰ τῆς παραλείψεως τῶν 12 πλεονάζουσῶν ἡμερῶν, οὐδεμία ἀπόλυτος ἐπιέρχεται ζημία εἰς τοὺς διαδίκους, καθότι ἀφαιρουμένων τούτων, προτιθενται αὐταὶ πάλιν αὐτοδικαίως εἰς τὸ τέλος τῆς προθεσμίας ἢ τοῦ χρόνου πρὸς παραγραφὴν, ἢς ἢ συμπλήρωσις γενήσεται τούτων πάντων ὑπολογιζομένων. Διὰ τὰ συμβόλαια παρελθουσῶν ἡμερομηνιῶν γίνονται ἢ ἐν τέλει προσθήκη ἀνεῖ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας, διὰ δὲ τὰ μέλλοντα ἢ φρόνησις τῶν συμβαλλομένων καὶ ἡ πρόνοια τῶν δικαστῶν θὰ ὑπαγορεύσασιν, ὅπως κανονισθῶσι τὰς δικαστικὰς αὐτῶν ἐνεργείας πρὸς τῆς νέας χρονολογίας τὴν ἰσχύον.

Τὸ ἔτος διήρηται εἰς 12 μῆνας. Διὰ νὰ ἦναι δὲ ἕκαστος

μὴν ἀκριβῶς, τὸ 12ον τοῦ ἔτους εἶναι ν' ἀπετελεῖτο ἀκριβῶς ἐκ 30 ἡμερῶν πλέον⁵ 12 τῆς ἡμέρας, ἥτοι 10 ὥραν. Ἐν τούτοις τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, οὐχὶ κατὰ ρητὴν διάταξιν, ἀλλ' ὡς καταδεικνύεται ἐκ διαφόρων παραδειγμάτων ἐφαρμογῆς, ἐν ταῖς Πηγαῖς εὐρισκομένων, παρεδέχθη τὸν μῆνα ὡς ἔχοντα 30 ἡμέρας μόνον, χάριν εὐχερέστερου ὑπολογισμοῦ. Ἐνῆ ἕτεροι νομοθετοῖ, ἐν αἷς καὶ ἡ Γαλλικῆ, ἐθεώρησαν τὸν μῆνα ὡς πολλοστημέριον τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ παρ' ἡμῖν διαφορὰ μετὰ τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τοῦ Ἐμ. νόμου. Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νομοθεσίᾳ, ἐν ἀρθρῷ μὲν 794 ἐδάφ. 6' τῆς Πολ. Δικονομίας διατάσσεται: α' Ἐάν προθεσμία τις ἦναι κατὰ μῆνα προσδιορισμένη, ἕκαστος μῆν λογιζέται ἐὰν 30 ἡμέρας. Ἐνῆ τούναντιόν ὁ ἔμπ. νόμος ὀρίζει, ὅτι: «Οἱ μῆνες εἶναι ἀπαράλλακτοι, ὡς ὀρίζονται εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον (ἄρθρ. Ἐμ. Ν. 132)», ὅπερ τυγχάνει σπουδαιότατον προκειμένου περὶ συναλλαγματικῶν, καθότι ὁ πληρῶνων τοιαύτην πρὸ τῆς προθεσμίας εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸ κύρος τῆς πληρωμῆς. Ἐπίσης πρέπει νὰ προσεξῶμεν καὶ εἰς τὴν ἑτέραν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ἣν ἀν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς ἦναι κατὰ ὅρον ἑορτασίμου, ἢ πληρωμῆ γίνεται τὴν παραμονὴν. Οὐδεμία συνέπας προέρχεται ζημία, μὴ λογιζομένη κατὰ τὴν ὑπερπήδησιν, τῆς ἑορτῆς. Ἡ μετὰ τῆς Πολ. Δικον., (ὀριζούσης τὸν μῆνα τριακονθήμερον) καὶ τοῦ Ἐμ. Νόμου, (ὑπολογίζοντος αὐτὸν κατὰ τὸ ἀκίνητον ἡμερολόγιον) διαφορὰ, παρήχθη ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ἐν μὲν τῇ Π. Δικ. ἡ διάταξις μετεφέρθη ἐκ τοῦ Ρωμ. Δικαίου, ἢ δὲ τοῦ Ἐμ. νόμου ἐλήφθη ἐκ τῆς γαλλικῆς νομοθεσίας, ὅπερ πρακτικῶς ἐρμηνευόμενον διδάσκει, ὅτι, ὅταν πρόκηται περὶ μηνιαίας προθεσμίας, κατὰ μὲν τὴν Π. Δ. δὲν θελωμεν ἀναζητήσει τὴν λήξιν εἰς τὴν ἀντίστοιχον ἡμέραν τοῦ ἐτέρου μηνός, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς πρὸ αὐτῆς, ἐνῆ κατὰ τὸν Ἐμ. Νόμον λήγῃ ἡ προθεσμία ἀκριβῶς τὴν ἀντίστοιχον. Ὡστε, διορθουμένου τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου, ἐτελεῖσεται ἄρμονία, ἀναφερομένου ἐν τῷ ψηφισθησομένῳ νόμῳ, ὅτι ἡ ὀριζομένη δωδεκάημερος χρονολογία οὐδὲν θέλει ἔχει ἕνομον ἀποτέλεσμα, εἰς δὲ θὰ διετῆ τοῦ λοιποῦ τὰς δικαστικὰς πράξεις ὑπολογισμός, καθ' ὃν πᾶσα προθεσμία κατὰ μῆνα τεταγμένη θὰ περιλαμβανῆ κατὰ γενικὸν κανόνα 30 ἡμέρας.

Ἐν τῷ ποινικῷ τέλει νόμῳ (ἄρθρον 16) α'. . . ἡ μὲν ἡμέρα θεωρεῖται ἰσοδύναμος μετ' εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὁ δὲ μὴν μετ' ἑκατὸν ἡμέρας, τὸ δὲ ἔτος λογαριάζεται κατὰ τὸ ἐν χρήσει χρονολόγιον (καλενδρίον). Ἀλλὰ μήπως τὸ νέον ἡμερολόγιον⁶ θὰ ἐπιφέρει ἀναστάσεων τινὰ; τὸ αὐτὸ ἐν αἰὸν μέτρον θὰ ληφθῇ δι' ὅλην τὴν νομοθεσίαν, ὁ ὑπολογισμὸς δὲ τῶν 30 ἡμερῶν θὰ γίνηται εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ἀνευ οὐδεμίας ἢ κατ' ὄνομα μόνον μεταβολῆς, τοῦ ἔτους ὀριζομένου, ὡς ἔτους διορθώσεως εἰς 353 ἡμέρας, εὐθὺς ἀμα τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου.

Ἐπίσης οὐδεμίαν δυσχέριαν περὶ τὸν ὑπολογισμὸν οὐδὲ ἀνωμαλίαν τινὰ ἐν ταῖς συναλλαγαῖς ἔφερε μέχρι τοῦδε ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα, διότι κατὰ νομικὸν κανόνα, ἀποτελεῖ αὕτη ὀλοκληρωτικὸν μέρος τῆς 28ης Φεβρουαρίου, λογιζομένη μετ' αὐτῆς ὡς μία καὶ ἀδιαίρετος. Κατὰ τοὺς Ρωμαίους ἐτίθετο μετὰ τὴν 24ην, καλουμένην ἕκτη τῶν Καλενδῶν τοῦ Μαρτίου, ἐλογίζετο δὲ ὡς μία καὶ ἡ αὕτη μετὰ τὴν 24ην, οὐ ἔνεκεν ὁ Φεβρουάριος εἶχε δις τὴν ἕκτην ἡμέραν τῶν Καλενδῶν τοῦ Μαρτίου (bis sextus), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔτος τὸ τὴν ἐμβόλιμον (ἐπακτὴν) ἡμέραν (diem intercalarem) περιέχον, ἐκλήθη Δίσεκτον⁷. Δ. Ι. Κ.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

1 Αἱ πηγαὶ λέγουσιν ἄλλοτε 30 καὶ ἄλλοτε 31· ὅσοι ἀδύνατον, ἔνεκεν τῆς ἀντινομίας ἀκριβῶς νὰ ὄρισωμεν ἐν τούτων κατὰ τὸ πλείστον ἔμοσι 30.
2 Τὸ ἔμπ. νόμον εἶναι κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρθρον τοῦ ἔμπ. ν. τριακονθήμερον χρονικὸν διάστημα.
3 Τὸ Γρηγορ. ἡμερολ. καθεῖς ἄλλο εἶναι βεβαίως ἢ νέον· ἀλλὰ δι' ἡμᾶς εἶναι τοιοῦτον καὶ κύριος οἶδεν ἀν δὲν θὰ ἦναι ἐπὶ μακρὸν ἔτι, χρεῖς εἰς τὴν ἀδιαφορίαν μας.
4 Ὡς ἐσφαλμένως δὲν λέγεται ὅπο τινον Βίεκεν, διότι εἰς τὴν ἐμβόλιμον ἡμέρα ἦρετο προστιθέμενη εἰς τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου κατὰ τὸν Μεσαίωνα.
5 Ἡ ἕκτη μὲν εἶναι κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1/2 ἡμέρας, κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1 ἡμέρα.
6 Ἡ ἕκτη μὲν εἶναι κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1/2 ἡμέρας, κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1 ἡμέρα.
7 Ἡ ἕκτη μὲν εἶναι κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1/2 ἡμέρας, κατὰ τὸν ἔμπ. νόμον 1 ἡμέρα.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Αἱ εἰκόνες, ἅς κατωτέρω δημοσιεύομεν, παριστώσι πιστῶς τὰς φοβεράς φάσεις τῆς ἠθικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταπτώσεως καὶ καταστροφῆς τῶν χαρτοπαικτῶν, παραδιδόντων ἑαυτοῦς, εἴτε ὑπὸ ἐπιθυμίας κέρδους ἀθεμίτου, εἴτε προφάσει εὐαρέστου ἐνασχολήσεως, εἰς τὴν σκληρὰν καὶ εἰρώνα τύχην. Μέχρι τοσοῦτου δὲ βαθμοῦ φθάνει ἀκαταλογίστως ἡ προαγωγή τοῦ ὀλεθροῦ τούτου παίγνιου, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ πολιτεία ἐν τῇ ἀστυνομικῇ διοικήσει τῆς χώρας ἀδυνατεῖ ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ κακοῦ. Διὸ μετὰ λύπης βλέπομεν πόλλας καὶ ἐν τοῖς καφεπωλείοις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς παῖδας ἀναμιξί μετὰ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀνθρώπων παραδιδομένους εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης, οἰκτρὰς δὲ τὰς συνέπειας καὶ φρούδους τὰς ἐλπίδας τῶν γονέων. Ποῖοι δὲ μοιροῖ μῆτερες δὲν ἐκλαυσαν τοὺς υἱοὺς τῶν! Ποῖοι νεαροὶ σύζυγοι δὲν ἐθρήνησαν τὴν οἰκογενειακὴν καταστροφήν ἐνεκα τῶν εἰς τὸ παίγνιον τοῦτο ἐδότων ἀνδρῶν κούτων!

Ἀποτελέσματα μετὰ τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης.

Ἐν τῇ ἀπερισκέψῃ ἡμῶν ληληθῶτος παρασκευάζομεν φρικαδαῖς στιγμάς ἐν τῷ ἐφημέρῳ βίῳ ἡμῶν, στιγμάς, αἵτινες βαίνουσι πρὸς τὸν ὀλεθρὸν μας, χωρὶς νὰ δυνάμεθα ν' ἀπαλλαγθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ.

Τὸ χαρτοπαίγνιον οὐ μόνον στερεῖται τοῦ γενικοῦ χαρα-

κτηριστικοῦ τῶν ἄλλων παίγνιῶν, τῆς διαχύσεως δηλονότι καὶ ἐλευθέρως ἐνασχολήσεως τοῦ πνεύματος, ἢ τοῦ σώματος, ἀνευ τινὸς ἀπευκαταίου, ἀνευ τινὸς σπουδαίας ζημίας, οὐ μόνον στερεῖται τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἐπενοήθησαν τὰ διάφορα παίγνια, ἢ τοῦ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἐντυπώσεων, τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ πνεύματος ἐκ τῆς κοπώσεως, ὡς ἐκ τῶν διηνομένων ἀσκολῶν τῆς διωτικῆς ἐκάστου ἐργασίας, ἀλλ' ἔχει περιπλέον, δυστυχῶς, τὴν ἀλάθητον ιδιότητα, ἵνα ἀπογαυνοῖ τὸ πνεῦμα μέχρις ἐξαρνήσεως πάσης ευγενοῦς διαθέσεως, ἐπιφέρει ἠθικὴν σκοποδινίαν καὶ βαθμιαίαν παράλυσιν τῶν τοῦ σώματος αἰσθήσεων, τὸν δὲ ἀνθρώπον, τὸ λογικὸν τοῦτο ὄν, οὐχὶ πλέον ὑποβιβάζει εἰς κτηνώδη κατάστασιν, — τοῦτο θὰ ἦτο ἐλαφρότερον κακόν, διότι καὶ τὰ κτήνη ἔχουσιν ἐνστικτὰ στοργῆς καὶ φίλτρου. — ἀλλὰ καθίστα ἀυτὸν ὄργανον μηχανικὸν βαρβάρου καὶ ποταποῦ πάθους, ὄργανον, οἰονεὶ αὐτομάτως κινούμενον, ἐν ᾧ ἀδύνατον νὰ εὑρῇ τις πλέον

φιλτρον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ εἰς τὰ προσφιλεστέρων αὐτῷ πρόσωπα, ἢ συναισθήσιν τῶν κοινωνικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ὁ δυστυχὴς! δὲν ἤξευρε οἰκογένειαν· δὲν ἤξευρε συγγενεὶς καὶ φίλους· δὲν ἤξευρε κοινωνίαν· τὸ πᾶν δι' αὐτὸν εἶναι ξένον· οὐδ' εἰς αὐτὰ τὰ σπλάγγνα ἑαυτοῦ, εἰς αὐτὰ τὰ τέκνα τοῦ αἰσθάνεται στοργὴν, οὐδὲ κἂν συμπάθειαν· τὸ δὲ χεῖριστον, ἐνεκα τῶν συνεχῶν ἀπωλείων τοῦ

χρήματος καὶ τοῦ ἐκ τούτων φυσικῶς παραγομένου ἐν αὐτῷ ἐρεθισμοῦ, ὠθεῖται συνεχῶς οὐ μόνον εἰς μῖσος ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν συμπαζόντων αὐτῷ καὶ τῶν ἀμέσως ἐπωφελουμένων ἐξ ὧων χάνει αὐτός, ἀλλὰ καὶ εἰς βάρεια ἐγκλήματα, καὶ δὴ καὶ καταστροφὰς ὁλοκλήρων οἰκογενειῶν. Πρὸς κατάληψιν τῶν ἐνταῦθα εἰκονιζομένων δὲν θὰ ἦναι περιττόν νὰ δώσωμεν διασαφήσεις τινάς. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν εἰκόνων βλέπετε ὅπου οἰκτρὸν θάμα παριστᾷ ὁ ἀπολάσας ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς τὰ χρήματά του. Μελετήσατε καλῶς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν, τὴν ἀγρίαν ὄψιν του, καὶ εἰσδύσατε μετὰ τούτου εἰς τὴν καρδίαν του!

Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν εἰκόνων βλέπετε ὅπου οἰκτρὸν θάμα παριστᾷ ὁ ἀπολάσας ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς τὰ χρήματά του. Μελετήσατε καλῶς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν, τὴν ἀγρίαν ὄψιν του, καὶ εἰσδύσατε μετὰ τούτου εἰς τὴν καρδίαν του! Ὅποια ταραχὴ, ἀπελπισία καὶ ἀγαπανάκτησις κατὰ τῆς τύχης του ἐπικρατεῖ! Ὡ! εἴαν εἶχε τὰς δυνάμεις τί θὰ ἠδύνατο νὰ διαπραξῆ! Τὸ δὲ πρό αὐτοῦ ψυχρὸν ὕδωρ ἀντὶ νὰ δροσίσῃ τὸ καῖον αὐτοῦ στῆθος, καὶ τὰ τρέμοντα αὐτοῦ νὰ κατευνασθῇ μέλη, τὰ ἀναπλέγει ἐτι μᾶλλον ἐνεκα τῆς σπαρακτικῆς ἀντιθέσεως τῶν τῆ ἐν ἐτέρᾳ εἰκόνι συμπαικτῶν αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ τῶν Βακχίδων εἰς τρυφεράς δίδονται διαχύσεις, δι' ὧν αὐτὸς ἔχασε χρήματων. Παρατηρήσατε ὅπου ἐμμανεὶς ἄγριον βλέμμα ἔχει, ἐνῶ οἱ ἄλλοι οἰνεὶ πρὸς πείσμα αὐτοῦ καὶ πρὸς γλυκύν του κενωθέντος αὐτοῦ βαλαντίου ἐκθύμως διασκεδάζουσιν. Παρατηρήσατε ἐμβριθῶς τὰς εἰκόνας, καὶ οἰκτεῖρατε τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Δυστυχῶς τοῦτο παρατηρεῖται ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν. Πολιτεία καὶ οἰκογένεια! ὁμῆς πρὸ πάντων μελετήσατε τὸ

ζήτημα σπουδαίως· φαντάσθητε μέχρι πόσου προβαίνει ἡ ἐκφυλισμὸς τῆς κοινωνίας, καὶ σπεύσατε νὰ φέρητε τὴν θεοῦσαν θεραπείαν. Σεῖς δὲ μῆτερες καὶ πατέρες δεῖξατε, εἰς τὰ τέκνα σας τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἐγκαιρῶς ἐμπνεύσατε αὐτοῖς τὸ πρὸς πορισμὸν τοῦ χρήματος διὰ τούτου μέσου μῖσος, καὶ προλάβετε τὸ κακὸν πρὶν ἢ μετὰμελεθῆτε. Ἄσπερ.

ΟΙ ΔΡΙΜΥΤΑΤΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Ὁ τοῦ 1890—1891 χειμὼν καταταχθήσεται βεβαίως εἰς τοὺς δριμυτάτους χειμῶνας τοῦ αἰῶνος ἡμῶν.

Ἐν Παρισίῳ οὐχ ἧττον ἐνέσκηψε ψυχὸς πόλλῶν δριμυτέρων τοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπισκήψαντος. Τῷ 1709 τὸ θερμόμετρον τοῦ μετεωροσκοπίου κατήλθεν εἰς τοὺς 23 βαθμοὺς. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπανελήθη τῷ 1795. Τῷ δὲ 1788—1789 τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν 22 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἀποτελέσματα μετὰ τὴν εὐμένειαν τῆς τύχης.

Ὁ χειμὼν τότε μόνον ἐπισκήπτει δριμύτατος, λέγουσιν οἱ μετεωρολόγοι, ὅταν πηγνύονται οἱ μεγάλοι τῆς Εὐρώπης ποταμοί, ὡς ὁ Σηκουάνας, ὅταν ὁ οἶνος παγῶνῃ, καὶ ὅταν εἰς τὰ δάση ἀνήλωσιν τὰ δένδρα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψύχους. Τοῦτο ἐγένετο τῷ 1776. Ὁ Τίβερις, ὁ Ρῆνος, ὁ Ροδανός, αἵτινες εἶναι τοσοῦτον ὀρμητικοί, ἐκαλύφθησαν ὑπὸ πάγων. Ἐν Παρισίῳ ὁ οἶνος μετετρέπη εἰς πάγον ἐν τοῖς βαρελίοις, ὅτε ταῦτα κατασυνετριβήσαν.

ΕΡΩΣ ΠΑΡΑΚΑΙΡΟΣ

(ἀετήματα πρώτου τυπου) (συνέχεια)

Ε΄.

Ἄφου ἐτελείωσε τὴν πρὸς τὸν μνηστῆρα αὐτῆς ἐπιστολὴν, ἡ Ἀσπασία τὴν ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετὰ τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου μειδιάματος, μετ' οὗ τὴν εἶχεν ἀρχίσει, βυθιζομένη ἐν ταῦτῳ εἰς σκέψεις, ὅποτε, διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν, διηύθυνε τοὺς ἀποπεπλανημένους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἦτο ἐντελῶς ψυχρὰ, ἀπύρετος, καὶ εἶχε τὴν ὄψιν ὑπερήφανον, ὡς νὰ κατεῖχeto ὑπὸ ἐκτάκτου τινὸς καὶ ὑψηλῆς συγκινήσεως.

Καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς εὐχαριστημένη! Εἰς τὴν θέσιν ταύτην διέμενον ἐπ' ἀρετόν, μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ἐνώπιόν της, καὶ ἡ τάλαινα δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην ἀδυναμίαν, οὐδὲ τῇ ἐλείπε ποσῶς τὸ θάρρος.

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρηχτο, ὅτε τέλος, κλίνασθ τὸν λαμῶν ὑπὸ τοῦ σωματικοῦ καμάτου καὶ στηρίζασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων αὐτῆς βραχιόνων, ὑφ' οὓς ἐκείτο ἡ ἐπιστολή της, παρεδόθη εἰς ρεμβασμούς.

Ὅποτε συνῆλθε, τὸ φῶς τῆς πρώϊκῆς ἤρχιζε νὰ διαφαινεταὶ διὰ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας της, καὶ ἐνεθμήθη ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν της.

Ἡ ἀνατέλλουσα αὐτῆ πρώϊκῃ εἶναι ἡ τελευταία δι' ἐμὲ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, καὶ ἅς ἐτοιμασθῶ νὰ χαριεῖσθαι τὴν τελευταίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡμέραν μου.

Αἰφνης δέ, καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ῥέγους καὶ ἀκαταλήπτου τινὸς συγκινήσεως, σπασμωδικόν τι καὶ ἀπελπιστικὸν κίνημα ἐξεδηλώθη ἐν ἑαυτῇ, κατ' ἀκολουθίαν βιαίως ἐκμύθη, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἵνα μὴ πραιτέρω ἀντιληφθῆ τί συνέβαινε ἐν τοῖς σπλάγγνοις αὐτῆς.

Μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα ἔλαβεν ἠσύχως τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς φακέλλου, ἐπὶ τοῦ ὀπίου, σφραγίσασα, αὐθαρεῖ ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πέτρου. Πάντες ἐκοιμῶντο ἐτι ἐν τῇ οἰκίᾳ. Προεβύθησεν δὲ πρὸς τὴν θυρίδα, παρετήρησεν, ὅτι καὶ ἐξῶ νεκρὴ αἰγὴ ἐπεκράτει. Διέμεινε ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, ἄχρις οὐ ὁ θόρυβος τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἐγειρομένων γονέων της ἀπενθυμίη αὐτῆς, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐξέλθῃ καὶ κομίσῃ τὴν ἐπιστολὴν της εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐφόρτισεν ἀμέσως τὸ ἐπινοώριόν της, ἐκρυψε τὴν ἀτημέλητον κόμην της ὑπὸ τὸν πλατὺν πλὸν της καὶ ἐπιφυλακτικῶς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας της.

Τὸ γραμματοκιβώτιον εὗρισκετο πολὺ πλησίον τῆς οἰκίας καὶ μόλις φθίσασα, ἔστη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ ριθῆ τὴν ἐπιστολὴν. Ἀμφιβολία τις ἐγεννήθη ἐν ἑαυτῇ, ἥτις διήρκησεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, πλὴν μετὰ ἀγωνιώδη διαμάχην ἐν τῇ διανοίᾳ της, ἠνοίξεν εὐθραδῶς τοὺς δακτύλους της καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν. Ἐν ταῦτῳ ζωηρὸς παλμὸς ἀντήχησεν ἐντὸς τῆς καρδίας της.

Τετέλεσται! Ἡ Ἀσπασία κατεδικασεν ἑαυτήν. Πρὸ τῆς ἐσπείρας ὤρειλε ν' ἀποθάνῃ.

Καὶ ἀπέδειξεν ἔκτακτον γενναϊότητα καὶ αὐταπάρησιν. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της βραδείως καὶ ἠσύχως χωρὶς νὰ ἐννοηθῆ.

Τὴ νύκτῃ δὲ μέχρι τῆς ἀπαίσιος ἐκείνης στιγμῆς; Μετ' ὀλίγην σκέψιν, ἤρξατο καταγινομένη εἰς τὸν καλλι-

πισμὸν της, καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν κατεγίνετο διευθετοῦσα τὴν κόμην της.

Αἰφνης ἠσθάνθη τὸ θάρρος της ἐλαττούμενον καὶ κυριευομένη ὑπὸ μελαγχολίας γλυκειάς, ἥτις ἐπανεφέρει αὐτὴν πρὸς τὴν μητέρα της, ἐν ταῦτῳ δὲ ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

Νὰ τὴν ἀφήσῃ αὕτη χωρὶς νὰ τὴν ἀσπασθῇ; χωρὶς νὰ τῇ εἴπῃ τίποτε;

Ἐπειτα διατί δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ ἐν τῷ δωματίῳ της; Ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ ὥρα εἶχε σταματήσει. Ἐκαστον λεπτόν της ὥρας τῆ ἐφαίνετο αἰώνιον. Ἢδῃ, ὅτε δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ ἢ ν' ἀναμμένη τὴν παρέλθουσαν τοῦ χρόνου, οὗτος ἐφέρετο πρὸς ταύτην ἀκαμπτος. Τέλος ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ πατρὸς της. Φοβηθεῖσα δὲ μήπως οὗτος κατέλθῃ εἰς Καψάλιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν, ἔσπευσε καὶ ἠνοίξε τὴν θύραν.

— Μπα! Ἡγέρθη ἤδη καὶ ἐνεδύθη; ἠρώτησεν ὁ κ. Κ. τὴν θυγατέρα του, ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Δὲν εὔρε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ, ἡ τὰς λέξεις ταύτας, τὰς τῶσον ἀφρονῶς ἐκοιμισθεῖσας.

— Θὰ ἐπανελθῆς τὸ μεσημέρι; — Καὶ διατί ἐρωτᾷς; δὲν θέλεις νὰ ἐπανελθῶ; — Μὰ, θὰ ἐπανελθῆς; — Βεβαίως.

Καὶ ὁ κ. Κ. ἀπεμκρήθη, ἐνῶ ἠσθάνετο μετ' ἀπορίας τὴν χεῖρά του συσφιγγομένη ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της.

Μετ' ὀλίγον ἐλαφρότεροι βηματισμοὶ ἠκούσθησαν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Ἦτο ἡ μητὴρ της, ἥτις διὰ τελευταίαν φορὰν βεβαίως προσήρητο παρὰ τῆ θυγατρὸς αὐτῆς.

Μόλις εἰσελθοῦσα, τῇ ἀπέτεινε τὰς πλήρεις ἐνδιαφέροντος, συνήθευς δὲ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐπομένως ἐρωτήσε.

— Πῶς ἔχεις; Ἐκοιμήθης ἠσύχως; Νὰ σὲ ἰδῶ....

Ἐνῶ, ὅπου ἡ θύρα ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἄθνην τῆς μητρός της, οἱ πόδες τῆς Ἀσπασίας ἤρχισαν νὰ τρέμωσι, καὶ ἀνεφάνησε.

— Μητὴρ.....

Λαβοῦσα δὲ αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς της, ἡ κυρία Δέσπω διενόηθη νὰ προσποιηθῆ ἀδιαφορίαν καὶ ἐπιτηδειότητα, ὅπως οὕτως ἀνακαλύψῃ τί εἶχε τέλος πάντων ἡ θυγάτηρ της.

— Διατί ἐνεδύθης τόσον ἐνωρίς; τῇ λέγει.

— Διότι ἐξύπνησα πολὺ πρωὶ.

Καὶ οὕτως ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη εἰς τὰ κοινὰ οἰκιακά ἀντικειμένα, χωρὶς ἡ κυρία Δέσπω νὰ δυνῆθῃ νὰ μάθῃ περισσότερο τὴν καρδίαν αὐτῆς καταθλιβομένη καὶ πλημμυρούσαν οὐκίας στοργῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ περιστρέφεται εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας καὶ τὰς συνήθευς καθημερινὰς συνομιλίαις των. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠπάξατο τὴν χεῖρα τῆς μητρός της, ἦν περιεσφιγγεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της καὶ αἰφνιδίως, ἀνευ λόγου καὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἀφορμὴν νὰ προκαλέσῃ τοιαύτην φράσιν:

— Μητὴρ, τῇ λέγει, εἴαν εἴξευρες πόσον σὲ ἀγαπᾷ!

— Καὶ ἂν ἤξευρες, καὶ σὺ Ἀσπασία, τῇ ἀπαντᾷ ἡ μητὴρ της, πόσον μὲ καθίστας οὕτως εὐτυχῆ!

Ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ ἡ Ἀσπασία ἠσθάνθη βαθυτάτην θλίψιν, ἀπαρηγόρητον συγκίνησιν, συλλογίζομένη πᾶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τοιαύτην καλὴν μητέρα, καὶ διατί, ἀντὶ τὰ τῆ κληροδοτήθη ἀμοιβὴν τῆς τοιαύτης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως της, νὰ τῇ προξενήσῃ αἰωνίαν θλίψιν καὶ φρικὴν. — Τοῦτο ἦτο τρομερόν.

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς, μητὴρ, ἐπανελάβεν διὰ συγκινημέν-

Τῷ 1788 τὸ ψῦχος ἤρχισε τῇ 25 Νοεμβρίου καὶ διήρ-
κεσε 59 ἡμέρας ἀδιαιρίτως. Ὁ Ῥοδανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ
πάγων, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν Μασσαλίᾳ μέγα μέρος τοῦ λιμένος
ἐκαλύφθη ὑπὸ πάγων. Ὁ δὲ λιμὴν τῆς Ὀστάνδης ἐπῆξε
ὡσαύτως καὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ θερμοῦμετρον εἰδείκνυε 37 βαθ-
μοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὁ τοῦ 1829—1830 χειμὼν ἦτο ὁ πρωϊκτέρος καὶ ὁ
μακρότερος συνάμα ἀπάντων τῶν κατὰ τὰ προρρηθέντα ἐστὶ
ἐπισκηψάντων.

Ἐν Παρισίῳ ὁ Σηκουάνας ἐπῆχθη τῇ 28 Δεκεμβρίου καὶ
διετέλεσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου,
εἶτα ἐπανελήθη τὸ αὐτὸ ἀπὸ τῆς 5—10 Φεβρουαρίου ἦτοι
ἐν συνόλῳ ὁ Σηκουάνας ἔμεινε πεπηγὼς ἐπὶ τριάκοντα τέσ-
σαρας ἡμέρας. Τὸ ἀπὸ τῶν Παρισίων εἰς Κάδρην τμήμα τοῦ
ποταμοῦ ἦτο αὐτόχρομα πάγος, καὶ ἐν Ρουένῃ διωργανώθη
λαμπρὰ ἐπὶ τοῦ πάγου ἀγορά. Τὸ θερμοῦμετρον εἶχε κατέλ-
θει ἐν Παρισίῳ μέχρι τοῦ 16 βαθμοῦ.

Προσέτι ὑπάρχουσι καὶ οἱ χειμῶνες τοῦ 1840, 1853,
1854 καὶ 1857, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀκρούτως δριμύεις.

Τῷ 1864 πάντες οἱ κάτοικοι διήρχοντο τὸν Σηκουάνα
πέζῃ, εἰς ὠρισμένα μέρη.

Ὁ χειμὼν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐξερχάγη ὁ γαλλογερμανικός
πόλεμος, ὑπῆρξε καὶ μακρότατος καὶ δριμύτατος καὶ τὸ ψῦ-
χος ἐπέδρασε λίαν ἐπὶ τῆς θνησιμότητος.

Ὁσαύτως δριμύεις ὑπῆρξαν καὶ οἱ χειμῶνες τοῦ 1879 καὶ
1880. Κατὰ τὰ δύο ταῦτα ἔτη ἀφθονὸς ἐπέσει χιῶν καὶ ὁ
Σηκουάνας ἐπῆχθη ὅλοσχερῶς περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου
τοῦ 1879, ὅτε καὶ διωργανώθησαν ἐνιαχοῦ ἀγοραί.

Τὰ δριμύτατα ψύχη, ἅπερ ἐπέακθησαν μέχρι τοῦδε, εἶναι
31 βαθμῶν ἐν Γαλλίᾳ, 20 ἐν Ἀγγλίᾳ, 55 ἐν Σουηδίᾳ καὶ
Δανιμαρκίᾳ, 41 ἐν Ρωσίᾳ, 36 ἐν Γερμανίᾳ, 18 ἐν Ἰταλίᾳ
καὶ 12 ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ.

Τῷ 1838 ἐπέσκηψεν εἰς Ἰρικούτσκην, ἐν Σιβηρίᾳ, ψῦχος
τοσοῦτο δριμύ, ὥστε τὸ θερμοῦμετρον εἰδείκνυεν 60 βαθμοὺς
ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἰσχυρὸς καὶ ὑγιής ἄνθρωπος, ἐνδεδυμένος δὲ καλῶς, δύ-
ναται ν' ἀντιστῆ εἰς ψῦχος 48 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, ἀνευ

ἀνέμου· ἐὰν ὁ ἀνεμὸς ὅμως πνέῃ, πάραυτα ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ
προσώπου καὶ τῆς χειρὸς καίεται.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου φύλλου νέα τῆς «Φύσεως» ἐπιφυλλίς

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

τοῦ *ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ*, κατὰ δοκιμωτάτην μετάφρασιν
καὶ μετὰ λαμπροτάτων εἰκόνων.

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἄστηρ εἶναι μυθιστόρημα ἐπιστημονικόν,
ποικιλόμορον μετὰ χάριτος δι' αἰσθηματικῶν σκηνῶν, αἰ-
τινες πρὸς τῇ ἐπιστημονικῇ ὠφελείᾳ καθιστῶσιν αὐτὸ ἐπα-
γωγότατον.

Πᾶσα σύστασις προκειμένου περὶ ἔργου τοῦ *I. Βέρν* πα-
ρέλκει.

Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν διὰ τὸν *Μεσημβρινὸν Ἄστέρα*, κυ-
ριαί καὶ κύριοι! διότι εἶναι ἐκλεκτόν, διδακτικόν, ὠφέλιμον
καὶ ἐπαγωγόν.

ΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΧ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ

Ὁ Κὼχ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ *Ἰατρικῇ Ἐφημερίδι* νέον ἄρθρον
περὶ τῆς θεραπείας τῆς φθίσεως, τὸ ὅποιον πάλιν ἀποτελεῖ τὸ
θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως.

Ὁ Κὼχ ἀρχεται λέγων, ὅτι πᾶν ὁ, τι προήγγειλε περὶ τῆς
εἰδικῆς ἐπιρροῆς τῆς λύμφης τοῦ ἐπὶ τῶν φυματιῶντων ἰσθῶν
πληρέστατα ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς πείρας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν
θεραπευτικὴν ἰδιότητα τοῦ φαρμάκου, αἱ πλείστα ἐκεί-
σεων βεβαιούν, ὅτι, παρὰ τὸ μεσολαβῆσαν βραχὺ διάστημα,

- νης φωνῆς ἡ Ἀσπασία, ὅτι ἤμην πάντοτε καλὴ κόρη;
- Ναι, ἀγαπητή μου.
- Μά, πίντοτε;
- Πάντοτε.
- Δὲν ἐνθυμείσαι ποτε νὰ σ' ἐλύπησα; Σοβαρῶς ὀμιλῶ, μῆτερ.
- Ποτέ.
- Μά, εἰσαι βεβαία;
- Βεβαιότατη.
- Σ' ἔρωτῶ, μῆτερ, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔσκε- πτόμην νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην... καὶ θὰ με ἔσυγχώρεις... δὲν εἶναι ἀληθές, μῆτερ;

Καὶ εὗρισκεν ἀνακούφισιν ἡ τάλαινα, ἐλαφρόνουσα τὴν φυ-
χὴν τῆς ἀπὸ πάσης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δυνατῆς ἀδικίας ἢ
καὶ ἐλαχίστης δυσσεπείας, ἔστω καὶ πρὸς τὴν μητέρα τῆς,
καὶ ἤθελε νὰ προετοιμασθῆ, ἀφοῦ ἐλαφρῶσα ἀπὸ παντὸς βάρ-
ρους τὴν ψυχὴν τῆς καὶ ἐκτέλεση πᾶν ὁ, τι ἐνόμιζε χρεὸς τῆς
ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ βαδίση εἶτα ἀγερῶχος καὶ μετ' αὐταπαρνή-
σεως πρὸς τὸν θάνατον. Ὡς θυγάτηρ, εἶχε καθῆκον νὰ ζη-
τήσῃ συγγνώμην καὶ τὴν εὐχὴν τῆς μητρός. Ἀλλὰ τίνοι τρόφι;
Ἡ συγκινησίς τῆς εἶχε τοσοῦτον κορυφωθῆ, ὥστε ἐλθσμόνησεν,
ὅτι αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ἥσαν
βαρυσήμαντοι καὶ λίαν ἐπισφαλεῖς καὶ ὅτι αὐτὴ τὴν ἐπαύριον
θὰ τὰς ἐνθυμείτο καὶ θὰ ᾤδύρευτο περισσότερον. Αἰσθανομένη
δὲ τὴν ὑπάτην χαράν, ἐὰν ἀπέθνησκε φέρουσα τὴν εὐλογίαν
ἐκείνων, οὐς ἠγάπησεν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκέρδιζε τὴν ἄφρισιν τῶν
ἀμαρτιῶν τῆς, ὅτι ἐγένετο καλλιτέρα, καὶ αἰφνης ἠρώτησεν
ἑαυτὴν, ἐὰν ποτε εἰδείχθη ἀδικος καὶ σκληρὰ πρὸς τὸν Πέτρον.
Διατὶ νὰ τῷ γράψῃ τὴν ἐπιστολήν; Δὲν θὰ ἦτο καλλίτε-
ρον νὰ τῷ ἀπηύθυνεν τὴν ἐπομένην μόνον φράσιν: «Πρὸ τοῦ

τέλους τοῦ γίνεται τις γενναϊοφρῶν». Καὶ ἰδοὺ ἡ γενναιοφρο-
σύνη αὕτη, ἣν ἐπεκαλεῖτο, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, χωρὶς νὰ
τὴν δοκιμάσῃ, ἐγεννᾶτο ἐν ἑαυτῇ, ἀναγνωρίζουσα τέλος, ὅτι
ἦτο ἐνοχος, ὁμολογησάσα, ὅτι ἐβασάνισε τὸν Πέτρον, διὰ νὰ
ἐλαφρῶσα τὴν θέσιν τῆς.

Ἡ πρὸς τὸν μνηστῆρα αὐτῆς ἐπιστολή, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν
ἀνεκούφιζεν ὄντως, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἦτο ἀγωνία καὶ τύψις
συνειδότος δι' ἐκείνον, ὅστις θανασίμως θ' ἀπῆλπίζετο ἐπὶ τῇ
ἀπολείᾳ τοῦ ὄντος ἐκείνου, παρ' οὐ ἀνέμενε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ δὲν ἐξεφράζετο μῖσος καὶ ἀγανάκτη-
σις κατ' αὐτοῦ, μολονάτι ἐπὶ τέλους τὸν ἐσυγχώρει; ὁ δὲ
θάνατος τῆς Ἀσπασίας δὲν θὰ τοῦ ἐπλήγανε θανασίμως τὴν
καρδίαν; Ἰσως, διελογίζετο ἡ Ἀσπασία, ἑτέρα τις γυνὴ γλυ-
κυτέρα, ταπεινότερα, μᾶλλον ἀξιαγαστος καὶ εὐπειθῆς, τῷ
παρέξη τὴν ἀναγκαίαν παρηγορίαν καὶ τοῦ ἐξαλείψῃ τὴν
μνήμην τῆς θανούσης, ἀλλ' ἕως τότε διατὶ νὰ μέμφηται
ἐμοῦ; διατὶ ἡ ἐπιστολή μου νὰ γείνη πρόξενος δυσαρέστων
ἰσως συνεπειῶν;

— Πρέπει νὰ τοῦ γράψω δευτέραν ἐπιστολήν, εἶπε καθ'
ἑαυτὴν. Τὸ ἀτόμολιον ἀκόμη καθυστερεῖ, ἔχω καιρὸν. Θὰ
τὰς λάθῃ ἀμφοτέρας ὁμοῦ καὶ οὕτω προλαμβάνω τὸ κακόν.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐχρηιάσθη πολλάς σκέψεις· αἱ λέ-
ξεις ἐξήρχοντο εὐκολώτερον ἐκ τῆς καρδίας τῆς, καὶ τὰς ἀν-
τέγραψε πιστότατα, ὡς ἐξῆς:

«Πέτρε, συγγνώμην, ὑπέφερα πολὺ. Σὲ παρακαλῶ νὰ
ἀλάβῃς ὑπ' ὀψει σου μόνον ταύτην μου τὴν ἐπιστολήν. Ἡ
ὑπρογευμένη δὲν εἶναι ἰδική μου, τὴν ἀροῦμαι. Οὐχί, δὲν
ἡσέ μέμφομαι, δὲν εἶσαι σὺ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, ἀλλ'
ἐγώ, ἥτις ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω, καὶ διότι ἐβαυκάλισα τὴν
ἁπαιδικὴν μου ἡλικίαν καὶ τὴν νεότητά μου με ἐλπίδας

εἰς πάντας τοὺς ὑποβλήθεντας εἰς τὴν διὰ κωχίνης θεραπείαν
ἐπλήθει μικρὰ ἢ μεγάλη βελτίωσις. **Ἀναφέρονται δὲ καὶ
περιπτώσεις ἐντελοῦς θεραπείας.**

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς λύμφης ἐπὶ προχωρημένων
τιγῶν μορφῶν τῆς φυματώσεως, περὶ τούτου ἐκ τῶν προτέ-
ρων ἔγειρε λόγος. Ἐν γένει δὲ καὶ ἐκ τῶν προσωπικῶν του
παρατηρήσεων καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ ἄλλων γενομένων πειραμάτων
ἀπέδειχθη, ὅτι ἡ πείρα ἐβεβαίωσε πᾶσας τὰς παρατηρήσεις του
καὶ οὐδὲν ἔχει ν' ἀναίρεση ἐξ ὧν εἶπε, παρουσιάζων τὴν
λύμφην του εἰς τὸ κοινόν.

Δηλοῖ μετὰ ταῦτα ὁ διάσημος ἐπιστήμων, ὅτι φρονεῖ ἐπι-
στάσαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακωινώσεως τῆς συνθέσεως τῆς
λύμφης καὶ προβαίνει εἰς ταύτην λεπτομερῶς.

Ἐμβολιάζων τις ὑγιᾶ ἰνδοχοίρον διὰ καλλιέργειας βακτη-
ριδίων τῆς φθίσεως, λέγει, σχηματίζει εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἔμβο-
λασμοῦ ἕζον, ὅστις μεταβαλλόμενος κατ' ὄλιγον εἰς ἐλκώδη
πληγὴν ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Ἐὰν ὁ ἐμβολιάζόμενος ἰνδο-
χοίρος πάσῃ ἤδη ἐκ φυματώσεως, ἡ σχηματιζομένη πληγὴ
ἐπουλῶνεται καὶ αὐτὴ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
ἀκολουθεῖ πορείαν ὅπως διάφορον. Τὸ μέρος τοῦ δέρματος,
ὅπου ἔγεινεν ἡ ἔνεσις, σκληρύνεται, ἡ σκληρότης δ' αὐτῇ ἐπε-
κτείνεται γύρω εἰς ἀρκετὸν μέρος, ἐπὶ τέλους δὲ καθίσταται
καταφανές, ὅτι τὸ μέρος τοῦ δέρματος, ὅπου ἔγεινεν ἡ ἔνεσις
ἐνεκρῶθη. Τότε τὸ δῆμα πίπτει καὶ ἀφίνει ἐπιπόλαιον ἐξέλ-
κωσιν, ἥτις θεραπεύεται λίαν ταχέως.

Κατόπιν ὁ Κὼχ παρετήρησεν, ὅτι καὶ τὰ φουεθέντα βα-
κτηριδία τῆς φθίσεως κοινοποιήθεντα καὶ διαλυθέντα ἐντὸς
τοῦ ὕδατος, ἐπιφέρουσιν ἀνάλογα ἀποτελέσματα. Ἄν διὰ
τῆς διαλύσεως ταύτης γείνη ἔνεσις ἐπὶ ὑγιῶν ἰνδοχοίρων, ἡ
ἔνεσις γενθ' τοπικὴν πύησιν. Ἄν γείνη ἔνεσις ἐπὶ φυματιῶν-
των ἰνδοχοίρων δι' ἰσχυρὰς δόσεις, τὰ ζῶα ἀποθνήσκουσιν.
Ἄν ἡ δόσις δὲν ᾖ ἰσχυρὰ, ἐπέρχεται ἡ νέκρωσις καὶ ἀν' ἡ
διάλλυσις εἶναι ὅπως ἀσθενῆς ἢ προὔπάρχουσα φυματίωσις
ἀνακόπτεται.

Ὁ Γερμανὸς σοφὸς τότε ἠθέλησε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς μι-
κροβιακῆς διαλύσεως τὰ στοιχεῖα τὰ ἐπιφέροντα τὴν πύησιν

καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ ἐπιφέροντα τὴν νέκρωσιν, κατώρθωσε δὲ
τούτω διὰ διαλύσεως γλυκερίνης 40—50 0/0.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπῆλθες καὶ κόπον καὶ χρόνον πολὺν
ἀλλὰ τὸ ζητηθὲν ἐπετεύχθη. Εὐρήθη καὶ ἀπεμονώθη ἡ θερα-
πευτικὴ ὕλη τῶν μικροβιακῶν διαλύσεων, τῶν παραγομένων
διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν βακτηριδίων τῆς φθίσεως.

Αὕτη εἶναι ἡ περίφημος κωχίνη.
Ἦναι extractum μικροβιακῆς καλλιέργειας.

Ὁ Κὼχ ὁμολογεῖ, ὅτι ἀγνοεῖ τὴν σύστασιν τῶν ἀπονεκρω-
τικῶν οὐσιῶν καὶ πὼς αὐταὶ ἐνεργοῦσιν. Ἰποθετεῖ ὅμως, ὅτι
εἶναι παράγωγον (derivé) λευκοματωειδῶν ὀλῶν, ὅπερ ἰσχυ-
ροποιούμενον μέχρις ἐνὸς βαθμοῦ φουεθεῖ τὸ ζῶν πρωτόπλα-
σμα καὶ τὸ μεταβάλλει οὕτως, ὥστε μεταβαίνει εἰς τὴν κα-
τάστασιν τὴν ὅποιαν ὁ Βάιγκερτ ὠνόμασεν νέκρωσιν διὰ πῆ-
ξεως (meicrose par coagulation). Τὸ βακτηριδίον τότε εὐ-
ρίσκει ἐν τῷ νεκρωθέντι ἰσθῷ ὄρους θρέψεως τόσον δυσμενῆς,
ὥστε δὲν δύναται πλέον ν' ἀναπτύχῃ καὶ ἐνίοτε ἀποθνήσκει.
Ἐν τούτῳ σύγκριται ἡ εἰδικὴ (spécifique) ἐπίδρασις τῆς
κωχίνης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας, ὁ Κὼχ προσ-
θετεῖ ἐν ὑποσημείωσει, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, οἵτινες θεωροῦν-
ται ὡς θεραπευθέντες, δύο υπεβλήθησαν εἰς εἰδικὴν παρατή-
ρησιν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Moabit, ἀπὸ τριῶν μηνῶν δὲ
εἰς τὰς ἀποχρέμψεις τῶν δὲν εὐρήθη οὔτε ἐν βακτηριδίον.
Ἐβλήθησαν δὲ καὶ αὐτὰ τὰ φυσιολογικά συμπτώματα.

Ἵστε ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης τῆς λύμφης δύναται νὰ
θεωρηθῇ ὡς ἀνεγνωρισμένη καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς θε-
ραπείας τῆς φθίσεως ὡς βεβαία.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅλα τὰ ἐλαττώματα ἔχουν καὶ ἐν—δύο προτερήματα·
εἰς τὴν υπερηφάνειαν ἔλαξε τὸ ἐλκυστικότερον. Διότι οἱ ὑπε-
ρήφανοι ὅσῳ μισητοὶ καὶ ἀν ἦναι, ἔχουν ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρας
περὶ ἑαυτῶν ἰδέας τὴν ἐδγένειαν ἐν τῇ πλήρει πολλακῆς ὑπο-
στάσει αὐτῆς. Αὐτὴ ἡ εὐγένεια, ἡ ἀξιοπρέπειά των, τοὺς
σώζει ἀπὸ τοῦ μίσους.

»Θέλω, δηλαδὴ ἀπαιτῶ, ἡ καρδιά σου νὰ πᾶλλῃ, ὡς τὴν
ᾤπυοσαν τῶν ὠραίων ἐκείνων νυκτῶν, ἃς διήλθομεν ὁμοῦ·
ἡμετὰ ἐν ἔτος, μετὰ δέκα ἔτη νὰ ἐνθυμῆσαι τὸν ἐρωτὰ μας.
»Νὰ μὴ ἀγαπήσῃς πλέον, οὐδεμίαν γυνὴν νὰ μὴ σὲ συγγί-
νωνῃς ἐφεξῆς, νὰ ζήσῃς εἰς τὸ μέλλον ἀνευ γυναικεῖαν θω-
νείων, καὶ ἀπομεμονωμένος, τοῦτο τὸ ἐπιθυμῶ διακατῶς.
»Δὲν θὰ αἰσθῆνθῃς πλέον οὔτε ἐμπνεύσεις, οὔτε ἐπιθυμίας·
οὔτε θὰ νυμφευθῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ σὲ παρηγορήσῃ κα-
»νεῖς. Περιορίσθητι λοιπὸν μόνον εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἀ-
»σπασίας σου, καὶ διατηρήθητι ὅπως σὲ ἐγνώρισα.

«Ἐκτός ὅμως τούτων ἔχεις καθήκοντα εἰδῶ, καὶ σὲ ἐπι-
»φορτίζω με μίαν μυστικὴν ἐντολήν. Νὰ ἀφοσιωθῆς πρὸς
»τὴν μητέρα μου. Δὲν εἶχες τὴν θυγατέρα τῆς; Ἐνίοτε νὰ
»τὴν συναναστρέφῃσαι, νὰ τῇ ὁμιλῆς περὶ ἐμοῦ, καὶ νὰ κα-
»θησυχάζῃς τὴν θλιψὴν τῆς· ἐὰν δὲ δὲν κατορθώσῃς τοῦτο
»καὶ κλαίῃ, νὰ κλαίῃς καὶ σὺ μαζὺ τῆς. Ἀλλὰ πρὸ πάντων
»νὰ τῇ ὁμιλῆς διὰ μακρῶν περὶ ἐμοῦ, διότι, γνωρίζω, τί-
»ποτε δὲν θὰ τὴν εὐχαρίστῃ περισσότερον. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ
»προσπάθει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν διὰ
»νὰ σοὶ ὁμιλῇ περὶ ἐμοῦ καὶ σὺ νὰ τὴν ἀκούῃς με θρησκευ-
»τικὴν σιωπῆν, καὶ μετὰ τοῦτο νὰ τῇ διηγῆται τί σοὶ ἔλεγον
»περὶ αὐτῆς, πόσον τὴν ἠγάπων, καὶ ὅποια αἰσθήματα εὐ-
»γνωμοσύνης εἶχον γεννῆσαι ἐν ἐμοὶ αἱ φροντίδες τῆς καὶ αἱ
»σθωπείαι. Τέλος, προσπέθησον τὰ πάντα, συλλογισθήτη καὶ
»πρόξενον, ὅ, τι σοὶ ἔλθῃ κατὰ νοῦν, ὅποβλέπων εἰς ἓνα μόνον
»σκοπόν, εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς θλιψέως, ἣν θέλω τῇ προξέ-
»νήσει, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εὐρίσκῃ ἀνακούφισιν μόνον παρὰ σοί.
»ὅν πρέπει νὰ θεωρῇ ὡς υἱόν τῆς. Προσπάθησον, ἀγαπητέ
»μου, νὰ τῇ ἐμπνεύσῃς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἔχει υἱόν, καὶ ἀποδείξον
»αὐτῇ ὅτι δὲν θὰ εἶναι μόνῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἀν

Ἡ πληγὴ τοῦ ξίφους θεραπεύεται ἢ τῆς γλώσσης οὐδέποτε.

X

Ἐξ ἀνεκδότου συγχρόνου Λεξικοῦ:
Δάκρυα = βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα.
Φοιτητικὸς ἢ Φιλολογικὸς Σύλλογος ἐν Ἑλλάδι = καυγᾶς περιοδικός, μοιραίως ἀπολήγων εἰς τὰς ἀρχαιεραίας. Τὰ μνημόσυνά του τελοῦν συνήθως αἱ μαγκοῦραι, γνησιώτατα καὶ αὐταὶ νεοελληνικὰ προϊόντα.

Αἰκ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

80. Αἶνευμα.

Μὴ μ' ἐγγίξῃ τὸ νερό,
 γιὰτὶ λάθω, δὲν βαστώ,
 ἀν ἐγγύς μου αἰσθανθῶ
 ὄγγρον θώπευμα γερνῶ
 τότ' ἀφροδὲ καὶ παραχρῆμα
 τὸ λειότατόν μου μῆμα
 μὲ λαμπρὰς ἀρχίζω
 μαρμαρυγὰς γὰ' ἔωρατίζω.
 Ἄν τὸ ἀρχικὸν ὄμως σ
 αἴφνης εἰς ἰ μετατραπῇ
 ἔς τὴν Ἰαπωνία σόρε,
 χιλιάδες θὰ εὐρεῖς ἐκεῖ
 πληρὴ μὴ λείψῃ ἢ κεφαλὴ
 διατὶ θ' ἀναγκασθῆς
 τὴν ὑπαρξίν μου, φίλε,
 μέσω ἀφάντων γὰ' ζητῆς.

81. Σύνθεσις.

Διὰ κατάλληλου συμπλοκῆς τῶν κάτωθι γραμμάτων ν' ἀποτελεσθῇ ρητόν τι τῆς Ἀγίας Γραφῆς.
 Αα,εεεε,η,υ,υθ,κ,μ,ν,π,ρ,σ,τ.

82. Κυβόλεξον.

· P · · ·
 P · · ·
 · · · I ·
 · · · I ·

83. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Τίς ἀρχαῖος θεὸς μυθολογεῖται, ὅτι ἐγεννήθη δίς;

84. Λογόγραφος.

Ὅξυν ἄγγελοι ν Α καὶ δ, Αἱμονι ἰσότητι δ' ἐκεῖ, μεθ' ἃ τίς κ οἶνον ρ, ἡμᾶς ἱπποὶ θῶμεν εἰ.

Ἀραβικὸς Ἴππος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 38 φύλλῳ αἰνευμάτων.

72. ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ γράμμα Α.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας, ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός.

73. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὁ Κόχ — κ — ὠχ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας, ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός.

74. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Ἡ ἐρημία εἶναι εἰς τὸ πνεῦμα, ὅ,τι ἢ δέεται εἰς τὸ σῶμα.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Β. Κουντούρης, ὁ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας, ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός.

75. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΗΦΟΣ

Μίσει τοὺς πονηροὺς.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας, ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ.

Κ. Δ. Π. Πάτρας. Γραμματόσημον ἐλήφθη, 36 καὶ 37 φύλλα σὰς ἀπεστάλησαν. — Θ. Α. Π. Μεσολόγγιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις σας μετὰ ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐπ' αὐτῆς ἀποστέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. — Β. Χ. Σ. Πάτρας. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Πρώτος ἀριθμὸς σὰς ἀπεστάλη. Ἀποδείξις δὲ σὺν παρόντι φύλλῳ. — Χ. Α. Μεσολόγγιον. Ἑμετέρα συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις σὺν παρόντι φύλλῳ. Ἀριθμὸς λαχείου σας ὁ ἐν δεξιᾷ ἀριθμὸς. — Μ. Δ. Σύρον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ πρὸς ὃν ἀπεστάλη 1 φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Περὶ λοιπῶν γραφομένων σας φροντίσωμεν. — Π. Β. Πύργον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἐπιβεβησιούμεν προχθεσινὴν ἰδικὴν μας. — Μ. Γ. Βραχίλα. Δελτάριόν σας ἐλήφθη. Ἐπιγραφή διωρθώθη. Ἀναμένομεν ἐκ καθάρισιν, διότι ἐπίκεινται κληρώσεις λαχείων. — Η. Κ. Σύρον. Ἐπιστολή σας μετὰ λογαριασμοῦ ἐλήφθησαν, φύλλα οὐχί. — Α. Π. Σύρον. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ἀναμένομεν ταχέως ὡς γράφετε ὡς καὶ ἀδελφοῦ. Περὶ ἐπιθυμίας σας καταγινομαι. — Π. Θ. Λευκωσίαν. Σὰς ἐγράψαμεν. — Α. Ρ. Καλάβρυτα. Ἀποδείξις ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν σας. — Γ. Μ. καὶ Α. Θ. Χαλκίδα. Ἑμετέρα συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν λαμβάνετε σὺν παρόντι φύλλῳ. — Α. Π. Μαγνησίαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἐφροντήσαμεν καὶ φροντίσωμεν. Ἠσυχεῖτε. Σὰς ἐγράψαμεν. — Γ. Δ. Σ. Πάτρας. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεσταίλωμεν ὅλην σειρὰν φύλλων. Εὐχαριστοῦμεν. Σὰς γράφομεν. — Α. Γ. Θήβας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις σας ἀποστέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. — Ε. Β. Θήραν. Διεύθυνσίς σας διωρθώθη.

»ποτε ὁ πατήρ μου ἀποθάνῃ πρότερον, προστάτευσον αὐτήν, ὡςποστήριζον αὐτήν ὡς υἱὸς τοῦ καθήκοντος.
 «Τὶ θλιβεραὶ συστάσεις ὅπου εἶναι αὐταί, αἰτινες ὁμως ἐξέρχονται ἀπὸ τοῦ βήθους τῆς καρδίας μου. Κατεβλήθην καὶ νουμίζω, ὅτι εἶμαι πολὺ ἔνοχος, φεύγουσα οὕτως, ἀντὶ νὰ ταπεινώσω ἑαυτήν καὶ νὰ ὑποστῶ ἀμειλίχτως τὴν τιμωρίαν ἡτῆς φιλοδοξίας μου καὶ τοῦ παρακίφου ἐρωτός μου. Πλὴν, πρὶλε μου, εἶναι ἀργὰ καὶ, ὡς βλέπεις, ἐπάλαισα καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὀπισθοχωρήσω. Πᾶν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἦδη ἠθελεν ὁμοιάζει πρὸς ἀτιμίαν! Ὑπέφερα πολὺ.
 «Ἢδὴ σοὶ στέλλω τὸν ὀριστικὸν μου τελευταῖον ἀποχαιρητισμὸν καὶ ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ λάβῃς πλέον οὔτε λέξιν ἀπὸ ἡτῆς χερσὸς μου γεγραμμένην, οὔτε φίλημα πλέον. Ἀπόφε ἡπερὶ τὴν ἐκτενὴ ὥραν θὰ ριφθῶ εἰς τὴν ἀχανῆ θάλασσαν, ὅπου θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς διὰ παντός. Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ ἔχω τὸ θάρρος, πλὴν αἰσθάνομαι ἐν ταύτῳ καὶ

»κίνησυχίαν τινά, ἀδυναμίαν ἴσως, μήπως μὲ ἐπαναφέρωσι ἢτὰ κύματα ἀμέσως εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ μὲ παραμορφώσωσιν. Ἐὰν συμβῆ οὕτως, μὴ μὲ παρατηρήσῃς, ἀλλὰ διηγήρησον τὴν μορφήν μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, οἷα ἦμην, ὅποταν μὲ ἠγάπας. Ἐὰν δ' ἐξεναντίας δὲν παραμορφωθῶ πολὺ, ἀσπάσθητί με.
 «Χαῖρε, Πέτρε μου, καὶ σ' εὐχαριστῶ, διότι μετὰ τοσούτου πάθους μὲ ἠγάπησας. Σοὶ ὀρεῖλω τὰς γλυκυτάτας στιγμὰς τοῦ βίου μου. Μὴ λησμονεῖαι τοῦτο, ἐλπίζω ὅτι ἔσται σοὶ μεγὰλη παραμυθία.
 «Υγίαινε! Ἀσπάζομαι τὰς γραμμάς ταύτας, ὅπου γράφω. Πρᾶξον καὶ σὺ τὸ αὐτὸ καὶ θὰ αἰσθανθῆς τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς ἡγαπημένης σου
 »Ἀσπασίας.»
 (ἔπεται συνέχεια).